

Pavel Golia:

## Iz cikla: „Pisma Domovini“.

### I.

Nad morjem so se zibali galebi  
kot beli sni nad gredami vijol,  
ki se dopadajo Bogu in sebi.  
In spomnil sem se Tvojih daljnih polj.

Kot prej nikoli bil Te ljubil nebi,  
občutil sem globoko v srcu bol,  
in sanjal sem ves dan samó o Tebi,  
Ti daljni biser moj, Ti moj idol.

Povej, bom videl še kedaj pomlad  
in matere predrage skrbna lica  
sred tvojih tihih, pisanih livad?

Kaj bo nazadnje venčala Pravica  
moj križev pot preko krvavih blat  
za Tabo, nežna moja golobica?

### II.

Ko skoz rešetko v ječo solnce zleze  
ter zajčke izpusti med sence sten,  
zjasni obraz jetnika soj ognjen  
predslutnje, da je blizu čas odveze.

Todà ko noč, polnà brezumne jeze  
s pogledom zlim sestradanih hijen  
pribije žrtev na pokòj lesen,  
obup na licu kleše mu poteze.

Tako je s Tvojim pevcem, Domovina.  
Povzdigne ga iz dalje dobra vest,  
a krik vnebovpijočega zločina,

ki kruto ga vrši železna pest  
nad tabo, Mati, Ti izteza sina  
udanega sred bleska tujih cest.

